

Съвсемъ отчаянъ тръгна и Петъръ да се разхожда самъ покрай рѣката. Дойде му на умъ за момата, която му даде кърпичката и пръстена, но да му стане тя невѣста, не смѣеше и да помисли. Ала, когато навлѣзе въ градината, Петъръ отново чу познатия гласъ. Гласътъ го питаше, защо е той толкова натъженъ. Петъръ отговори: „Какъ мога да не бжда натъженъ, когато баща ми ще даде златното съкровище томува, който му заведе най-добрата и най-хубавата невѣста? А до вчера азъ мислѣхъ, че това съкровище ще бжде мое. Надъ туй отгоре, ще ми се присмиватъ и братята.“

Жабата пакъ го заведе въ своята кѣщичка. Тя каза шеговито на дъщеря си: „Два пѣти помогна ти на тоя момъкъ. Не би ли искала да му помогнешъ и сега? Баща му ще даде златното съкровище само томува, който му заведе най-добрата невѣста. Толкова надежди ти създаде на тоя момъкъ, би ли поискала сега да му се подиграватъ братята? Не би ли желала ти да му станешъ невѣста?“

Момата отвърна съ радостна усмивка: „А ти увѣрена ли си, че той ме иска?“ Момъкътъ изединъ пѣтъ загуби своето стѣснение и ѝ призна, че ще бжде извънредно щастливъ, ако тя му стане годеница. Тогава момата влѣзе съ жабата въ стаята, а Петъръ остана вънъ да ги чака. Следъ мигъ неговата годеница се върна, облѣчена като царица. Съ нея бѣше една стара жена. Бързо тѣ отидоха и тримата при неговия баща. Като видѣ невѣстата, той се изуми. И самъ не можеше да разбере, какъ синъ му, който не поглеждаше момиче въ очитѣ, е можалъ да намѣри такава хубава мома. Скоро дойдоха и другитѣ двама братя съ невѣститѣ си. Тогава бащата поиска да му потанцуватъ малко. Дълго се въртѣха предъ него младитѣ, докато горнитѣ дрехи на дветѣ моми паднаха. Тѣ бѣха ошити надве-натри и не можаха да